

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

عاطفه جويا – کابل - افغانستان

۱۲ نومبر ۲۰۱۲

مصطفی کاظمی

و هویت‌های متفاوت قومی، مذهبی و زبانی

مصطفی کاظمی، با تیغ دو دمه مذهب و ناسیونالیسم قومی - زبانی عمری جنایت کرد. او برای یافتن پایگاه اجتماعی مجبور بود به هویت مذهبی و قومی تکیه کند، در این عرصه او به هزاره‌ها هم‌دوش و هم‌آغوش بود و شعارهای مبتنی بر محرومیت‌های تاریخ تشیع در افغانستان سر می‌داد، در میان هزاره‌ها او شدیداً يك هزاره هزاره گرا بود. او با تکیه بر هویت قومی هزاره‌ای توانست پایگاه نسبی اجتماعی در میان هزاره‌ها بسازد.

او در عرصه سیاسی توان رقابت با خلیلی و محقق را نداشت، به همین خاطر به هویت ناسیونالیسم فرهنگی یعنی زبان نیز پناه می‌برد و خود را در دامان تاجیک تباران می‌انداخت. تاجیک تباران از مسعود تا عبدالله سپر و سکویی بود برای بقای سیاست‌های سود جویانه او. او در کنار شرکای سیاسی‌اش مسعود و شورای نظار در جنایت افشار نیز سهم گرفت.

برای کاظمی مذهب و زبان ریسمانی بود که او را به ایرانی‌ها پیوند می‌داد. اگر چند ایرانی‌ها به سیاست‌های مذهبی پشت پا زد و به جای آن به سیاست‌های قومی و زبانی رو آورد، تا بتواند تاجیک‌ها و هزاره‌ها را يك جا داشته باشد، اما هزاره‌ها به خاطر توقع زیادی که از يك کشوری شیعه داشتند از ایرانی‌ها بریدند ولی کاظمی و سیاست مداران تاجیک تبار به تار نیم‌بند سیاست ایران بند ماندند.

ایرانی‌ها به آدمی مثل کاظمی که چندان نفوذ مردمی در افغانستان نداشت خیلی ضرورت نداشتند و از این طریق چندان باج و امتیاز به او نمی‌دادند، اما به عنوان يك جاسوس برای ایرانی‌ها اهمیت داشت. او برای ایرانی‌ها نقش يك جاسوس را داشت.

کاظمی توانست با هویت قومی هزاره، با هویت فرهنگی زبان و قدم زدن در رکاب تاجیک‌ها و جاسوسی برای سپاه پاسداران ایران برای خودش نان و نوا بسازد، اما اجل به او مهلت نداد و در يك حمله انتحاری جان داد.

تمام مردم افغانستان از فقر و بدبختی رنج می‌برند و نسبت به تاریخ شان بد بین‌اند، هیچ کسی نمی‌گوید تاریخ سیاسی ما سیاه و تاریک نیست، اما به عکس کسانی که این تاریخ سیاه را برای ما رقم زده‌اند توسط حلقه‌های قومی در کشور تجلیل می‌شوند. چرا ما قوم‌گرا و قوم پرست هستیم. جنایتکار هزاره برای هزاره‌ها، جنایتکار تاجیک برای تاجیک‌ها و جنایتکار پشتون و ازبک برای پشتون‌ها و ازبک‌ها مایه افتخار است نه مایه شرم. به گفتهٔ ماکسیم گورگی «مرض خون و قومپرستی در رگ‌های» اکثر شان جریان دارد.

برای مردم افغانستان خصوصا سید گراها، تاریخ سیاسی کاظمی مایه ننگ است نه مایه افتخار، زیرا او با توان کمی که داشت در جنایت‌های افغانستان شریک بود، چرا امروز از او تجلیل می‌شود. تجلیل از یک جنایتکار ترویج جنایت است.